

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci žalobce: **J. J.**, bytem ....., zastoupený JUDr. Pěvou Skýbovou, advokátkou se sídlem advokátní kanceláře Brno, Bartošova 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje, odbor dopravy**, se sídlem Žerotínovo nám. 3/5, 601 82 Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26.7.2012, č.j. JMK 77001/2012, SpZn.: S-JMK 77001/2012/OD/St,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí vydané Krajským úřadem Jihomoravského kraje dne 26.7.2012, č.j. JMK 77001/2012, SpZn.: S-JMK 77001/2012/OD/St **se z r u š u j e** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný má povinnost zaplatit žalobci na nákladech řízení 12.922 Kč k rukám právní zástupkyně žalobce JUDr. Pěvy Skýbové, advokátky se sídlem advokátní kanceláře v Brně, Bartošova 4 do 30 dnů od právní moci rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Brně rozsudkem č.j. 41A 40/2012-25 ze dne 3. července 2013 zamítl žalobu žalobce a o nákladech řízení pak rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Z odůvodnění rozsudku mimo jiné vyplynulo, že včas podanou žalobou žalobce napadal rozhodnutí vydané Krajským úřadem Jihomoravského kraje ze dne 26.7.2012, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Brna ze dne 21.5.2012, kterým byla žalobci uložena pokuta ve výši 2.000 Kč za přestupek dle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů. Dále tímto rozhodnutím byla žalobci uložena povinnost uhradit paušální částku nákladů řízení ve výši 1.000 Kč. Přestupku se měl dopustit tím, že dne 7.9.2011 kolem 10:35 hod. v Brně, na ulici Heršpické jako řidič užil motorové vozidlo tov. zn. BMW, r.z. 6B8 5612, ačkoliv nesplňovalo podmínky stanovené zvláštním právním předpisem – vozidlo mělo zatemněná přední boční skla na propustnost zjevně nižší než 70%, čímž porušil ust. § 5 odst. 1 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů. Za uvedený přestupek mu byla nejprve příkazem ze dne 9.11.2011 uložena pokuta ve výši 2.500 Kč. Po podání odporu byla věc projednána před odborem dopravněsprávních činností Magistrátu města Brna a dne 21.5.2012 bylo vydáno rozhodnutí, kdy bylo konstatováno, že se žalobce shora uvedeného přestupku dopustil a byla mu uložena pokuta ve výši 2.000 Kč a povinnost uhradit paušální částku 1.000 Kč na náhradu nákladů řízení. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, které bylo rozhodnutím žalovaného ze dne 26.7.2012 zamítnuto a rozhodnutí prvostupňového správního orgánu potvrzeno. S uvedeným rozhodnutím však žalobce nesouhlasí. Tvrdí, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v řízení, které trpí takovými vadami při provádění důkazů, které musí mít za následek nesprávně zjištěný skutkový stav a chybné právní posouzení věci. Fotodokumentace vozidla a výpověď policisty nejsou důkazem, který by prokázal, že přední boční skla předmětného vozidla měla propustnost zjevně nižší než 70%. Tato skutečnost nebyla prokázána žádným objektivním měřením atestovaným přístrojem. Ust. § 3 správního řádu ukládá správnímu orgánu postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Nelze proto vycházet pouze z tvrzení fyzické osoby, která dle subjektivního posouzení hodnotí fyzikální veličinu. Argumentace, že se jedná o vizuální pohled příslušníka policie, a tudíž je toto dostačujícím důkazem, je nepřijatelná. Tím, že při dopravní kontrole nebylo provedeno řádné měření a z takto zjištěného výchozího stavu věci správní orgány vycházely při posouzení věci, došlo k porušení Ústavou zajištěného práva na spravedlivý proces. Rozhodnutí správních orgánů I. i II. stupně vykazuje nedostatky ve skutkových zjištěních, které byly nesprávně vyhodnoceny. Navrhoval proto, aby soud rozhodnutí žalovaného ze dne 26.7.2012 zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Krajský soud v Brně v rozsudku věc skutkově a právně zhodnotil tak, že s názorem žalobcem uvedeným v žalobě se neztotožňuje, když uvedl, že soud dospěl k závěru, že z výpovědi policisty (L. V.) i z pořízených fotografií policistou se dalo zcela jednoznačně usoudit, že propustnost byla evidentně nižší než 70%, když tato skutečnost byla vysvětlena svědkem (policistou), který běžně ve své praxi se touto problematikou zabývá a takováto přestupková jednání řeší. Tedy zdaleka se nejednalo o jeho první případ, zvláště pak, když z odůvodnění rozhodnutí žalovaného vyplývá, že i tomuto orgánu (jedná se o odbor dopravy žalovaného) je z úřední činnosti známo, že pokud jde o limitní zatemnění pro přední boční skla (když propustnost není nižší než 70%), se blíží při běžném pohledu sklu čirému, naopak zatemnění skel, kdy řidič není ve vozidle vůbec vidět, odpovídá propustnosti 15-20%.

Soud uvedl, že v daném případě tedy z výpovědi svědka i předložených fotografií vyplývá silné zatemnění skel, z výpovědi svědka vyplývá, že za takto zatemněnými skly řidiče nebylo vůbec vidět a takovéto zatemnění odpovídá propustnosti zhruba 15%.

Pro přestupkové jednání, popsané ve výroku rozhodnutí prvostupňového správního orgánu, není rozhodující, zda propustnost byla např. 15% nebo 20%, tedy nemuselo dojít k naprosto přesnému změření propustnosti k tomu určeným přístrojem, neboť závadou v zasklení vozidla je vždy v případě předního bočního skla zatemnění na propustnost nižší než 70%, a to v daném případě evidentně bylo.

Soud tedy má zato, že skutkový stav byl řádně zjištěný správním orgánem I. stupně i žalovaným v souladu s ust. § 3 správního řádu a není v daném případě rozhodující, že žalobce pouze vozidlo převážel, nebyl jeho vlastníkem, neboť uvedené přestupkové jednání se vždy váže k řidiči vozidla, což v době, kdy žalobce byl kontrolován policisty a sděleno mu, jakého se dopustil přestupkového jednání, žalobce byl.

Soud tedy uzavřel, že skutkový stav byl zjištěn správním orgánem I. stupně i žalovaným náležitě a byl také správně právně zhodnocen a také sankce byla uložena v souladu se zákonem.

Do tohoto rozsudku Krajského soudu v Brně podal žalobce kasační stížnost, když měl zato, že krajský soud v předcházejícím řízení nesprávně posoudil právní otázku nezákonnosti rozhodnutí správního orgánu, zejména pak při posouzení otázky objektivitý důkazů, kdy je propustnost hodnocena lidským okem a při posouzení objektivitý důkazu předložením fotodokumentace. V prvním případě je lidské oko přizpůsobivé konkrétním optickým podmínkám, za nichž kontrola propustnosti skel byla prováděna. Navíc se pak jedná o důkaz ryze subjektivní. Svědek, byť policista, který kontrolu prováděl, mohl sám trpět takovou oční vadou, která může jeho svědectví o nepropustnosti skel znehodnocovat. Ostatně pro posouzení objektivitý posouzeného stavu by bylo vhodné provést kontrolu zraku policisty, který vizuální kontrolu provedl. V druhém případě je otázkou posouzení, zda fotodokumentace je též důkazem objektivním. I u digitálních přístrojů je možné, že výsledná fotografie nebude odpovídat stavu, který by byl zjištěn k tomu způsobilým optickým přístrojem. V rozsudku samotném je pak uvedeno, že byla předložena pouze fotodokumentace černobílá, což samo o sobě průkaznost žalobcem spáchaného přestupku neprokazuje a hodnověrnost provedeného důkazu znevěrohodňuje.

Objektivním důkazem by pro účely tohoto řízení nepochybně bylo zadání znaleckého posudku, přesto však takový důkaz proveden nebyl. Eventuální úvaha o nákladovosti takového posudku by byla zcela nadbytečná, protože pokud by posudek prokázal správnost závěrů předcházejících rozhodnutí správních orgánů, pak by stejně náklady za vypracování znaleckého posudku nesl sám žalobce. Otázkou však zůstává, který znalec by byl schopen provést potřebný důkaz tak, aby odpovídal platným právním předpisům. Je totiž všeobecně známo, že ani stanice STK požadovanou optickou výbavu pro měření propustnosti skel nemají a potřebným přístrojem nedisponují. Žalobce se domnívá, že soudu nelze vytknout primární vadné právní posouzení, ale zejména to, že na nedostatečně zjištěný skutkový stav aplikoval právní předpis, který vyžaduje pro závěry učiněné v předcházejících správních rozhodnutí takové důkazy, které jsou nezpochybnitelné, měřitelné a opakovatelné.

Proto navrhoval, aby Nejvyšší správní soud vydal rozsudek, kterým rozsudek Krajského soudu v Brně č.j. 41A 40/2012-26 ze dne 3.7.2013 zruší a věc vrátí krajskému soudu k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 9. října 2014, č.j. 2 As 64/2013-20 rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 3.7.2013 zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost stěžovatele je důvodná.

NSS uvedl, že podstatou vytýkaného deliktního jednání stěžovatele je, že v silničním provozu užil vozidlo nesplňující technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem. Tímto zvláštním právním předpisem je zákon č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích a o změně zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů. K provedení tohoto zákona byla vydána vyhláška č. 341/2002 Sb., o schvalování technické způsobilosti vozidel, ve znění pozdějších předpisů, jejíž § 36 odst. 3 písm. b) provádějící ustanovení § 2 odst. 5 až 7 zákona, stanoví, že závadou v zasklení vozidla podle § 36 odst. 1 vyhlášky je vždy zatemnění čelního skla na propustnost zjevně nižší než 75 % nebo zatemnění předního bočního skla na propustnost zjevně nižší než 70 %. Pro naplnění skutkové podstaty správního deliktu podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, ve spojení s § 5 odst. 1 písm. a) téhož zákona, tak musí být postaveno najisto, že vozidlo, které fyzická osoba užila, nesplňuje technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem, tedy v konkrétní rovině, že propustnost předních bočních skel tohoto vozidla je nižší než 70 %.

Stěžovatel opakovaně nesouhlasil s tím, aby závěr o míře propustnosti bočních skel jím řízeného vozidla byl založen pouze na odhadu svědka – policisty Lukáše Vrtala a na jím pořízené fotodokumentaci. NSS proto stojí před otázkou, zda pouze na podkladě těchto důkazů mohl být zjištěn skutkový stav způsobem, který nevzbuzuje důvodné pochybnosti (§ 3 správního řádu, § 51 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů), případně zda tu existovala reálná možnost provedení i jiných důkazů, díky nimž by skutkový stav bylo možné považovat za nesporný. Vychází přitom ze své konstantní judikatury, dle které je třeba v přestupkovém řízení klást zvýšené nároky na rozsah a způsob zjišťování podkladů rozhodnutí a v jejich světle potom vykládat obecná ustanovení správního řádu. V přestupkovém řízení je proto klíčovou povinností správních orgánů postupovat ve shodě se zásadou materiální pravdy (§ 3 správního řádu), jakož i zásadou vyšetřovací (vyhledávací) podle § 50 odst. 3 věty druhé téhož zákona. Obě uvedené zásady jsou přitom úzce spjaté. Předpokládá se, že v řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, bude správní orgán zjišťovat skutkový stav bez ohledu na aktivitu účastníků řízení a taktéž bez ohledu na to, zda zjišťované skutečnosti a okolnosti osobě, jíž má být uložena povinnost, prospívají, či nikoli. Je-li zjištěný skutkový stav nejasný či mezerovitý, musí se správní orgán postarat o odstranění těchto nejasností a mezer (např. tím, že si vyžádá listiny, vyslechně další svědky, aniž mu to účastníci navrhnou, provede místní ohledání, ustanoví znalce, apod.).

Ačkoliv z díkce ust. § 36 odst. 3 písm. b) vyhlášky, které hovoří o nepřípustnosti zatemnění předního bočního skla na propustnost zjevně nižší než 70 %, aby bylo možné dospět k výkladu, že pro určení míry propustnosti skel není třeba provádět žádné přesné měření, nýbrž postačuje, pokud provedená prohlídka vozidla u kontrolující osoby navodí opodstatněný

dojem, že procentuální hodnota propustnosti skel zjevně nedosahuje požadovaného limitu, NSS se k takovému výkladu staví zdrženlivě. K tomuto postoji ho vedou právě v podrobnostech popsané zásady ovládající přestupkové řízení, při jejichž respektování je nutno upřednostnit takové důkazy, které vedou k maximálně objektivnímu zjištění reality, před důkazy, jež mohou být devalvovány různou úrovní subjektivního vnímání.

Jak bylo již výše uvedeno, v oblasti správního trestání jsou na správní orgány kladeny při zjišťování skutkového stavu věci ještě přísnější požadavky, než je tomu v jiných typech správního řízení. Je-li skutková podstata přestupku založena na nedodržení určitých technických parametrů či norem zařízení užitého při provozu konkrétní činnosti (zde technická způsobilost vozidla při jeho provozu na pozemních komunikacích), mělo by být pravidlem, že při zjišťování existence těchto ryze technických nedostatků bude užito odpovídajícího technického vybavení, umožňujícího zjišťované parametry jednoznačně a exaktně verifikovat. V rovině nyní posuzované věci bylo možné procentuální hodnotu propustnosti skel, jako exaktně měřitelnou veličinu, zjistit za pomoci speciálního přístroje – měřiče propustnosti světla autoskel, jenž je součástí vybavení Policie ČR. Užitím tohoto technického zařízení by propustnost kontrolovaných skel byla postavena najisto. Tento závěr činí NSS při vědomí toho, že v praxi nejsou zmiňovaným přístrojem vybaveny zdaleka všechny hlídky policie, provádějící silniční kontrolu. Nedostatek technického vybavení ovšem nemůže být důvodem, pro který by stát mohl rezignovat na shora vyslovený požadavek, týkající se úrovně dokazování v řízení o „*trestním obvinění*“, ve smyslu čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Za situace, kdy orgány veřejné moci hodlají užít vůči konkrétním subjektům sankční opatření, je výlučně jejich věcí, obstarat si pro takový postup potřebné technické vybavení, je-li toho pro řádné zjištění skutkového stavu věci třeba. Lze v této souvislosti *obiter dictum* upozornit, že pokud policista kontrolující vozidlo nemá k dispozici výše zmiňovaný přístroj a je přesvědčen, že zatemnění skla zjevně překračuje maximálně přípustnou hodnotu stanovenou právním předpisem, může (dle okolností konkrétního případu) postupovat ve smyslu ustanovení § 6a zákona o silničním provozu a přikázat řidiči zajet k zařízení pro kontrolu technického stavu vozidla (obvykle stanice technické kontroly), které je ke zjištění míry propustnosti čelních skel automobilů technicky vybaveno. Fakt, že kontrolu provádějící policisté tímto způsobem nepostupovali, ovšem nelze v této věci správním orgánům vytýkat, neboť předpis provádějící citované ustanovení (vyhláška č. 82/2012 Sb., o silničních technických kontrolách) v rozhodné době neexistovalo a aplikace citovaného ustanovení zákona by tak byla problematická.

Shora uvedené závěry, jak uvádí NSS, nicméně nelze interpretovat tak, že by při zjišťování míry propustnosti skel vozidel muselo být vždy nutně užito výše popsaného technického zařízení. Dokazování v přestupkovém řízení není založeno na principu legální důkazní teorie (kdy zákon stanoví, které důkazy musí být k prokázání skutkového stavu věci provedeny a jaká je jejich důkazní síla), ale naopak na principu volného hodnocení důkazů, kde je na správním orgánu, aby uvážil, které důkazy provede a jak tyto důkazy (samostatně i ve vzájemném kontextu) zhodnotí (viz § 50 odst. 4 správního řádu, za použití § 51 zákona o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů). Jestliže tedy správní orgány provedou dokazování i za použití jiných důkazních prostředků, na jejichž základě bude zjištěn skutkový stav věci, o němž *nejdou důvodné pochybnosti* (§ 3 správního řádu), nelze takovému postupu ničeho vytknout (ostatně ani v soudním řízení trestním zákon nevyžaduje absolutní jistotu ve věci skutkového stavu - i zde musí jít o skutkový stav, o němž *nejdou důvodné pochybnosti* – viz § 2 odst. 5 trestního řádu). Pokud tedy bude k prokázání sporné skutečnosti provedena například fotodokumentace, případně její porovnání s fotodokumentací skel odpovídajících požadavkům vyhlášky č. 341/2002 Sb. (za dodržení shodných podmínek při jejich

pořizování), může i takové dokazování vést k závěru, že požadované míry propustnosti světla kontrolovaná autoskla nevyhovují. Půjde ovšem spíše o situaci výjimečné, kdy bude zjištěné zatmavení skel hrubě překračovat referenční hodnotu (vyhláška označuje za nepřipustnou až propustnost *zjevně nižší než 70 %*), a tato skutečnost bude *prima vista* zjevná. V těchto případech však bude z povahy věci vždy existovat značná míra nejistoty, jak bude posuzovaná otázka hodnocena odvolacím orgánem či případně soudem; použitím měřiče propustnosti světla autoskel by se takové situaci předešlo.

Z těchto východisek hodnotil NSS i dokazování provedené správními orgány v dané věci, aprobevané krajským soudem. Dospěl přitom k závěru, že pořízená fotodokumentace (5 barevných fotografií vozidla na CD nosiči, připojeném ve správním spisu) pro jednoznačný závěr o nedodržení podmínek vyhlášky pro propustnost skel u kontrolovaného vozidla nepostačuje. Jakkoli se okna předmětného vozidla (s výjimkou čelního skla) zdají být výrazně tmavší ve srovnání s běžnými vozidly, nelze vyloučit jisté zkreslení, odpovídající vzdálenosti a úhlu, z nichž byly fotografie pořizovány, a světelným podmínkám, které v té době panovaly. Není též možné provést ani srovnání těchto skel se skly jiných vozidel, která se na některých záběrech nacházejí (nešlo by navíc ani zjistit úroveň zatmavení jejich oken). Pokud jde o druhý provedený důkaz - odhad provedený policistou, tedy osobou, u které není důvod zpochybňovat její orientaci v dané problematice, ani tento důkaz pro závěr, ke kterému se dobraly správní orgány (potažmo krajský soud) nepostačuje. Stěžovatel správně poukázal na fakt, že úsudek svědka mohl být zkreslen momentálními světelnými podmínkami a nelze ani zcela vyloučit jeho případnou zrakovou indispozici, či jen chybný odhad.

Z výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že skutkový stav tak, jak jej zjistil prvostupňový orgán, a z něhož posléze vycházeli žalovaní i krajský soud při vydání napadeného rozsudku, **požadavkům na zjištění skutkového stavu věci v přestupkovém řízení neodpovídá.**

Za této situace měl tedy krajský soud rozhodnutí žalovaného zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení (nepovažoval-li za možné či efektivní doplnit dokazování sám). Je tedy naplněn kasační důvod ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. a Nejvyššímu správnímu soudu tak nezbylo, než rozsudek krajského soudu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

V průběhu dalšího řízení krajský soud zváží, zda deficity dokazování odstraní sám (§ 77 odst. 2 s. ř. s.), nebo zda rozhodnutí žalovaného zruší a zaváže jej k doplnění dokazování v intencích právního názoru vysloveného zdejším soudem. Právním názorem vysloveným NSS v tomto rozsudku je krajský soud vázán.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí ve věci.

Podle § 78 odst. 1 věta první s.ř.s. je-li žaloba důvodná, soud zruší napadené rozhodnutí pro nezákonnost nebo pro vady řízení.

Krajský soud v Brně vázán názorem Nejvyššího správního soudu tedy zrušil rozhodnutí žalovaného z 26.7.2012 a věc vrací žalovanému k dalšímu řízení. Žalovaný v souladu s názorem Nejvyššího správního soudu ve věci provede další dokazování tak, aby bylo bezpečně zjištěno, zda žalobce svým jednáním porušil ust. § 5 odst. 1 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, tedy zda při účasti v provozu na pozemních

komunikacích užil žalobce jako řidič vozidlo, které nesplňovalo technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem, a tedy zda se dopustil přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů a pokud se nepodaří najisto správnímu orgánu shora popsané přestupkové jednání žalobce zjistit, bude nutné řízení o přestupku zastavit.

Pokud jde o náklady řízení, ve věci měl úspěch žalobce, vznikly mu náklady řízení, a to zaplacením soudního poplatku ve výši 3.000 Kč a náklady právního zastoupení advokátem, a to příprava a převzetí věci, jeden úkon za 2.100 Kč, sepis žaloby, jeden úkon za 2.100 Kč (žaloba byla sepsána 26.9.2012), dále sepis kasační stížnosti advokátem, jeden úkon za 3.100 Kč (kasační stížnost byla podána 15.8.2013, od 1.1.2013 došlo ke změně ve vyhl. č. 177/1996 Sb., jeden úkon právní pomoci po 1.1.2013 činí 3.100 Kč), dále se jedná o 3x náhradu hotových výdajů po 300 Kč za jeden úkon, vše zvýšeno (kromě zaplaceného soudního poplatku) o 21% daně z přidané hodnoty, neboť zástupkyně žalobce prokázala, že je plátcem daně z přidané hodnoty.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 3. prosince 2014

JUDr. Jana Kubenová, v.r.
samosoudkyně